

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918200493
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918200493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX K., štátna občianka SR, zastúpenej spoločnosťou: STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: CARMEL Auto, s.r.o., so sídlom Na stanicu 22, 010 01 Žilina, IČO: 36 762 059, zastúpenému spoločnosťou: Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 13, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 866 563, o náhradu mzdy vo výške 9.076,80 Eur brutto s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 2Cpr/5/2018-165 zo dňa 27.11.2019, takt

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 2Cpr/5/2018-165 zo dňa 27.11.2019
p o t v r d z u j e .

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd n a r i a d' u j e súdu prvej inštancie opravu napadnutého rozsudku v jeho záhlaví, a to tak, že správne označenie strán sporu a ich zástupcov v ňom znie:

..., v právnej veci žalobkyne: M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX K., štátna občianka SR, zastúpenej spoločnosťou: STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: CARMEL Auto, s.r.o., so sídlom Na stanicu 22, 010 01 Žilina, IČO: 36 762 059, zastúpenému spoločnosťou: Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, 040 01 Košice, IČO: 36 866 563,...

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 9.076,80 Eur brutto za obdobie od 01.03.2015 do 29.02.2016 spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej dlžnej sumy od 11.03.2016 až do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku (veta prvá výroku). Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (veta druhá výroku). Súčasne priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (veta tretia výroku).
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou tamojšiemu súdu dňa 15.03.2018 si žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnila voči žalovanému právo na náhradu mzdy vo výške 9076,80 Eur brutto za obdobie od 01.03.2015 do 29.02.2016 spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 11.03.2016 až do zaplatenia a náhradu trov tohto konania.
3. Žalobkyňa žalobu po skutkovej stránke odôvodnila tým, že u žalovaného bola zamestnaná na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20.04.2007. Žalovaný listom zo dňa 13.11.2014 s ňou skončil pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a to na základe písomného rozhodnutia o

organizačných zmenách zo dňa 27.11.2014 z dôvodu, že ako zamestnankyňa sa stala nadbytočnou vzhľadom na organizačné zmeny zamestnávateľa, u ktorého došlo k zníženiu stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektivitu práce a následne došlo k zrušeniu jej pracovnej pozície. Výpovedná lehota uplynula dňa 28.02.2015. Listom zo dňa 24.02.2015 žalovanému oznámila, že uvedenú výpoveď považuje za neplatnú, a že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní. Zamestnávateľ jej listom zo dňa 26.02.2015 oznámil, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer končí dňa 28.02.2015. Dňa 16.03.2015 podala na Okresný súd v Žiline žalobu o určenie neplatnosti výpovede, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 6Cpr/2/2015. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 05.12.2017 určil, že výpoveď, ktorá jej bola daná listom zo dňa 13.11.2014 je neplatná. Žalobkyňa poukázala na § 79 ods. 1 Zákonníka práce, pričom doplnila, že žalovaný jej vyššie uvedenú výpoveď doručil dňa 14.11.2014, a preto jej od 01.12.2014 začala plynúť trojmesačná výpovedná lehota, ktorá uplynula dňa 28.02.2015. Listom zo dňa 24.02.2015, ktorý bol žalovanému doručený dňa 26.02.2015 mu oznámila, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, a preto podľa vyššie citovaného zákona a ustanovenia požaduje náhradu mzdy za obdobie od 01.03.2015 do 29.02.2016 v sume jej priemerného zárobku, ktorý za štvrtý štvrťrok 2014 predstavoval sumu 756,40 Eur brutto mesačne.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6Cpr/2/2015 je vedené súdne konanie v právnej veci žalobkyne proti žalovanému o určenie neplatnosti výpovede, v ktorom konaní sa rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok, a preto navrhol súdu prvej inštancie prerušiť konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6Cpr/2/2015. K podanej žalobe uviedol, že žalobkyňa v tomto konaní má nárok iba na náhradu mzdy v sume priemerného zárobku žalobkyne za obdobie výpovednej doby, t.j. za obdobie dvoch mesiacov. Uviedol, že ak žalobkyňa odkazuje na ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce s týmto nesúhlasí a uvádza, že na predmetný prípad treba aplikovať § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce. Rozsah náhrady mzdy, ktorý je priznaný zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru je závislý od toho, či zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Ak aj žalobkyňa trvala na jej ďalšom zamestnávaní v čase podania žaloby, v priebehu konania bol žalobkyni doručený návrh na mimosúdne riešenie predmetného sporu, v ktorom bola žalobkyni opätovne ponúknutá možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru k žalovanému, a to najbližší pracovný deň nasledujúci po dni spätvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podanej voči žalovanému. Rovnako ako predchádzajúce ponuky zo strany žalovaného, ani táto nebola zo strany žalobkyne akceptovaná. Tieto skutočnosti žalovaný preukazoval aj v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6Cpr/2/2015. Žalovaný poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 05.12.2017 v konaní pred Okresným súdom Žilina. Uviedol, že § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce zakladá právnu fikciu skončenia pracovného pomeru, pričom je v zmysle tohto ustanovenia rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda okolnosť, či v tomto čase zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. V takom prípade, ak súd v konaní o určenie neplatnosti pracovného pomeru určí, že zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával pracovný pomer neskončí na základe neplatného zrušovacieho prejavu, ale v dôsledku zákonom stanovenej nevyvrátiteľnej domnienky sa pracovný pomer skončí dohodou uplynutím výpovednej doby. Žalovaný uviedol, že práve takýto stav je predmetom tohto konania, a teda sa na neho vzťahuje fikcia skončenia pracovného pomeru dohodou. Takýto záver vyplýva i z ústavnej judikatúry, pričom žalovaný poukázal na Zbierku rozhodnutí najvyššieho súdu.

5. Na základe návrhu žalovaného súd prvej inštancie uznesením sp. zn. 2Cpr/5/2018-22 zo dňa 09.05.2018 konanie prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6Cpr/2/2015. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 30.05.2018.

6. Dňa 15.07.2019 Okresný súd Ružomberok vydal uznesenie, ktorým pokračoval v konaní, nakoľko zistil, že konanie o neplatnosť výpovede bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6Cpr/2/2015-149 zo dňa 05.12.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.05.2019.

7. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že naďalej zotrúva na podanej žalobe o náhradu mzdy. Doplnila skutočnosti, ktoré už uviedla v žalobe, pričom zdôraznila, že Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 05.12.2017 určil, že výpoveď, ktorá jej bola daná listom žalovaného zo dňa 13.11.2014 je neplatná a tento rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Žiline sp. zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019. Opätovne poukázala na ustanovenie § 79 ods.1 Zákonníka práce, v zmysle ktorého požiadali o náhradu mzdy od 01.03.2015 do 29.02.2016 v

sume jej priemerného zárobku, ktorý za štvrtý štvrťrok roku 2014 predstavoval sumu 756,40 Eur brutto mesačne. Uviedla, že od času, kedy jej bola doručená predmetná výpoveď, ako aj počas celého konania pred Okresným súdom Žilina sa ani raz nevyjadрила, že by nebola ochotná u žalovaného pracovať. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení poukazoval na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 05.12.2017, ktorá má údajne preukazovať, že nemá záujem pracovať, ide len o tvrdenie vytrhnuté z kontextu, z ktorých žiadnym spôsobom nevyplýva, že by prejavila neochotu u žalovaného pracovať. Žalovaný podmieňoval jej zamestnanie späťvzatím žaloby o určenie neplatnosti výpovede, pričom ona už od počiatku tvrdila, že do práce nastúpi a zoberie žalobu späť, ak žalovaný zoberie späť výpoveď, ktorej platnosť bola predmetom sporu. Žalovaný však takýto postup neakceptoval. Žalovaný odmietol aj mimosúdne riešenie sporu uzatvorením dohody o sporných nárokoch. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia žalovaného o ochote ju zamestnať sú len zavádzajúce. Jej presvedčenie potvrdzuje aj fakt, že žalovaný uvádzal, že mala byť oslovená na návrat do práce, avšak na jej list zo dňa 24.02.2015, v ktorom žalovanému oznámila, že predmetnú výpoveď považuje za neplatnú, a že trvá na ďalšom zamestnávaní jej žalovaný listom zo dňa 26.02.2015 oznámil, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer sa končí 28.02.2015. Uvedené potvrdil aj Krajský súd v Žiline, ktorý v odôvodnení rozsudku v bode 38. jasne a zrozumiteľne uvedené tvrdenie žalovaného vyvrátil a dospel k záveru, že ide len o účelovú obranu žalovaného a že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Na základe uvedených skutočností preto navrhla, aby súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

8. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným prvoinštančným súdu dňa 30.08.2019 navrhol opätovne prerušiť konanie až do skončenia dovolacieho konania na základe dovolania žalovaného zo dňa 31.07.2019 proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019.

9. Žalobkyňa vyjadrila s opätovným prerušením konania nesúhlas, s odôvodnením, že na takýto postup súdu nie je dôvod. Hoci je pravdou, že žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, jeho podanie však samo o sebe nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže dovolanie nemá suspenzívny účinok. Dovolanie nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť ním napádaného rozhodnutia.

10. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že pokiaľ sa týka nezáujmu žalobkyne pokračovať v pracovnom pomere u žalovaného poukázal na skutočnosť, že túto skutočnosť skonštatoval aj samotný Okresný súd Žilina v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 6Cpr/2/2015 kde sa uvádza, že pokiaľ súd vychádza z mimosúdnej komunikácie medzi stranami sporu tak, ako ju predložil žalovaný a z tohto vyplýva jednoznačne snaha žalobkyne na tom, aby bol jej pracovný pomer u žalovaného riadne skončený, pričom súd má tak za to, že žalobkyňa týmto spôsobom vyjadrila svoju vôľu, že nemá záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru. Doplnil, že žalobkyňa bola ponúknutá možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru k žalovanému, a to v najbližší pracovný deň nasledujúci po dni späťvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podanej voči žalovanému, avšak táto nebola zo strany žalobkyne akceptovaná. Zo strany žalovaného nebolo možné pristúpiť k späťvzatiu výpovede danej žalovaným žalobkyňa, keďže v tom čase už uplynula výpovedná doba. Rovnako na pojednávaní dňa 20.10.2017 vo vyššie uvedenom konaní o určenie neplatnosti výpovede vedenej na Okresnom súde Žilina bolo zo strany svedkýň pani Y. B. a K. P. uvedené vo vzťahu k hromadnému prepúšťaniu žalovaného, že zamestnancom, ktorí boli v pracovnom pomere so žalovaným ako zamestnávateľom najmenej päť rokov bolo odporučené, aby s nimi ukončil pracovný pomer výpoveďou s trojmesačnou výpovednou dobou do konca mesiaca február 2015 z dôvodu, že ak dôjde k obnoveniu objednávok zo strany Ruskej federácie počas plynutia výpovednej doby, výpovede budú zo strany žalovaného zrušené, pričom za týmto účelom bola oslovená aj žalobkyňa v rátane svojej matky, ktorá však takéto zrušenie výpovede neakceptovala a uviedla, že uvedené bude riešiť prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Taktiež v lete 2015 boli bývalí zamestnanci žalovaného, s ktorým bol skončený pracovný pomer v dôsledku hromadného prepúšťania oslovovaní s ponukou uzatvorenia pracovného pomeru so žalovaným. Uvedené preukázali zároveň aj zrušeniami výpovede z pracovného pomeru zo dňa 09.12.2014 adresovanými žalovaným niektorým zamestnancom, ako aj výpoveďami z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti, dohodami o skončení pracovného pomeru a novými pracovnými zmluvami uzatvorenými medzi žalovaným a niektorými zamestnancami. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné súhlasiť s tvrdeniami žalobkyne, že so žiadneho dôkazu nevyplýva, že by nemal záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného, pričom mali za to, že v jej prípade je potrebné uplatniť fikciu skončenia pracovného pomeru dohodou podľa § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce.

11. Na pojednávaní konanom dňa 11.11.2019 žalobkyňa v celom rozsahu zotrvala na podanej žalobe, prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že žalovaný sa snaží preukázať, že žalobkyňa odmietla nastúpiť do práce resp., že nemala záujem u žalovaného naďalej pracovať, čo však nie je pravda. Požiadala preto stranu žalovaného, aby túto skutočnosť preukázal nejakým dôkazom. Doplnila, že uplatnenú výšku náhrady mzdy doposiaľ žalovaný nerozporoval, a preto žiadala, aby súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

12. Substitútkou právneho zástupcu žalovaného v plnom rozsahu zotrvala na doterajších vyjadreniach, ktoré podali k podanej žalobe a uviedla, že v danom prípade prichádza do úvahy postup podľa § 79 ods. 4 Zákonníka práce a teda, že pracovný pomer sa skončil uplynutím výpovednej doby v zmysle fikcie.

13. V zmysle § 181 ods. 2 CSP súd skonštatoval, že medzi sporovými stranami je sporná otázka nároku žalobkyne, nakoľko žalovaný popiera nárok žalobkyne i napriek právoplatným rozhodnutiam súdov, pričom konštatoval, že žaloba žalobkyne sa javí ako dôvodná.

14. Právny zástupca žalobkyne vo svojej výpovedi zotrval na svojich vyjadreniach a podaniach, uviedol, že žalobkyňa požadovala od žalovaného náhradu mzdy za obdobie jedného roka, za účelom tejto skutočnosti predložili mzdový list za rok 2014, pričom výšku mzdy vypočítali z posledného kvartálu roka 2014, avšak žalovaný doposiaľ nesporel výšku uplatneného nároku.

15. Substitútkou právneho zástupcu žalovaného tak isto zotrvala na svojich vyjadreniach a prednesoch, uviedla, že žalobkyne nevznikol nárok na náhradu mzdy, pretože žalovaný v konaní preukázal, že žalobkyňa nemala záujem nastúpiť k žalovanému opätovne do práce, a preto v tomto prípade sa mala uplatniť vyššie uvedená zákonná fikcia v zmysle Zákonníka práce.

16. Právni zástupcovia sporových strán v záverečných prednesoch opätovne zotrvali na svojich prednesoch a vyjadreniach.

17. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 63 ods. 1 písm. b), § 79 ods. 1, § 134 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v platnom znení a konštatoval, že dôvodnosť podanej žaloby a preto priznal žalobkyne žalovanú istinu a tiež úroky z omeškania vo výške 5,05 % od 11.03.2016 až do zaplatenia, nakoľko žalovaný tým, že dlžnú sumu neuhradil v prospech žalobkyne dobrovoľne do 10. dňa v mesiaci, kedy bola mzda splatná dostal sa dňom nasledujúcim do omeškania s peňažným plnením. Výška uplatnených úrokov z omeškania je v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.

18. Zároveň konajúci súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do skončenia konania o dovolaní, s odôvodnením, že pokiaľ aj žalovaný podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok súdu Okresného súdu Žilina, ktorým súd určil výpoveď za neplatnú, samotné podanie dovolania nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predmetných rozsudkov a v dovolacom konaní sa nerieši otázka, ktorý má zásadný právny význam pre konanie o nároku žalobkyne na náhradu mzdy.

19. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyne, ktorá mala v spore plný úspech priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobkyne zamietne a súčasne prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

21. S poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bol založený pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 20.04.2007 (ďalej len „pracovná zmluva“). Na jej základe žalobkyňa vykonávala prácu u žalovaného v pracovnej pozícii zamestnanec vo výrobe - ľahké balenie. Pracovný pomer založený vyššie uvedenou pracovnou zmluvou trval bez prerušenia až do 28.02.2015, kedy došlo k uplynutiu výpovednej doby na základe výpovede z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (ďalej len „výpoveď“) zo strany žalovaného ako zamestnávateľa. Skutkový stav je popísaný podrobne v jednotlivých podaniach strán sporu i rozsudku súdu prvej inštancie.

22. Odvolateľ sa nestotožnil s argumentáciou okresného súdu prezentovanou v jeho rozhodnutí, že zo žiadnych dôkazov vykonaných v tomto konaní nevyplýva, že by žalobkyňa nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Počas konania pred prvoinštančným súdom v tejto právnej veci, ako aj počas konania o určenie neplatnosti výpovede, vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 (v ktorej bolo aktuálne zo strany žalovaného podané dovolanie proti rozsudku

Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019), žalovaný opakovane poukazoval na skutočnosť, že konanie zo strany žalobkyne je špekulatívne, keď táto v skutočnosti nemá v úmysle pokračovať v pracovnom pomere u žalovaného. Napriek tomu okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobkyňa v konaní preukázala, že po tom, čo jej bola daná neplatná výpoveď, sa opätovne domáhala u žalovaného, aby ju zamestnával, čo však žalovaný neurobil. Žalovaný podaný nárok rozporoval. Mal za to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by sa opätovne u žalovaného domáhala pridelenia práce, resp. že by mala znova záujem u neho pracovať. V danej súvislosti okresný súd len poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 a bod 38. jeho odôvodnenia, konštatujúc, že zo žiadneho z dôkazov vykonaných v konaní nevyplýva, že by žalobkyňa nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobkyňu ponúkal, aby u neho nastúpila, túto ponuku však podmienil tým, že žalobkyňa zoberie žalobu o neplatnosť výpovede späť, čo však žalobkyňa nebola ochotná akceptovať, pretože tak isto trvala na tom, aby žalovaný zrušil výpoveď, ktorá bola žalobkyňi ako zamestnancovi daná neplatne. Zároveň žalovaný nerozporoval výšku uplatneného nároku, a preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňi náhradu mzdy vo vyššie uvedenej výške.

23. Už v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 na pojednávaní konanom dňa 20.10.2017 o neplatnosť výpovede bolo zo strany svedkýň Y. B. a K. P. uvedené vo vzťahu k hromadnému prepúšťaniu u žalovaného, že zamestnancom, ktorí boli v pracovnom pomere so žalovaným ako zamestnávateľom najmenej päť rokov, bolo odporúčané, aby sa s nimi ukončil pracovný pomer výpoveďou s trojmesačnou výpovednou dobou do konca mesiaca február 2015 z dôvodu, že ak dôjde k obnoveniu objednávok zo strany Ruskej federácie počas plynutia výpovednej doby, výpovede im budú zo strany žalovaného zrušené. Za týmto účelom bola oslovená aj žalobkyňa, vrátane svojej matky. Žalobkyňa však takéto zrušenie výpovede neakceptovala s odôvodnením, že uvedené bude riešiť prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Taktiež v lete 2015 boli bývalí zamestnanci žalovaného, vrátane žalobkyne, s ktorými bol skončený pracovný pomer v dôsledku hromadného prepúšťania, oslovovaní s ponukou uzatvorenia pracovného pomeru so žalovaným. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na obsah výpovede svedkyne Y. B. na pojednávaní konanom dňa 20.10.2017. Spolu s vyjadrením k žalovanému k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 25.09.2019 boli Okresnému súdu Ružomberok predložené i zrušenia výpovede z pracovného pomeru zo dňa 09.12.2014 adresované žalovaným nasledovným zamestnancom žalovaného: Y. T. (matke žalobkyne), C. T., Z. M., M. P. a L. E.. Predmetné zrušenia výpovede z pracovného pomeru potvrdzujú teda vyššie uvedené tvrdenia svedkyne Y. B.. Nebol dôvod, aby žalobca žalobkyňu ako jedinej takúto ponuku nepredložil, keďže ako už bolo uvedené, zo strany žalovaného bola oslovená aj jej matka, ktorá je doposiaľ stále zamestnancom žalovaného. Navyše, pokiaľ by išlo vyslovene iba o osobu žalobkyne, tej žalovaný mohol dať výpovede v súlade s § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce v znení neskorších predpisov už v roku 2013 na základe upozornení na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 29.11.2012 a 14.03.2013.

24. Z vyššie uvedených zrušení výpovedí z pracovného pomeru je ďalej zrejmé, že k oslovovaniu zamestnancov žalovaného došlo v decembri 2014, a teda odvolateľ mal za to, že žalobkyňa zrušenie výpovede zo strany žalovaného neakceptovala a následne dňa 24.02.2015 formou oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní žalovanému oznámila, že rozviazanie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na svojom ďalšom zamestnávaní podľa podmienok dohodnutých v pracovnej zmluve. Žalovaný prezentoval názor, že zo strany žalobkyne išlo o špekulatívne konanie, keďže bolo plne v kompetencii žalovaného ako zamestnávateľa jej vo forme stanoviska k oznámeniu o trvaní na ďalšom zamestnávaní zo dňa 26.02.2012 oznámiť, že žalovaný považuje ním danú výpoveď žalobkyňi z pracovného pomeru za platnú. Rovnako boli konajúcemu súdu predložené dohody o skončení pracovného pomeru a nové pracovné zmluvy uzatvorené medzi žalovaným a jeho zamestnancami Bc. P. V., U. V., R. T., U. T., L. B., L. M., Bc. L. U., U. U., G. X. a U. Z.. Spomínanými dohodami o skončení pracovného pomeru a pracovnými zmluvami teda žalovaný potvrdzoval vyjadrenia svedkýň Y. B. a K. P. uvedenými na pojednávaní dňa 20.10.2017, v rámci konania o neplatnosť výpovede vedeného medzi žalobkyňou a žalovaným. Vyplýva z nich, že v lete 2015 boli všetci bývalí zamestnanci žalovaného, s ktorými bol skončený pracovný pomer v dôsledku hromadného prepúšťania, oslovovaní s ponukou uzatvorenia pracovného pomeru so žalovaným a aj to, že v lete 2015 žalovaný ponúkol žalobkyňi návrat do trvalého pracovného pomeru, čo však žalobkyňa odmietla. Aj v rámci komunikácie sporových strán, resp. ich právnych zástupcov, ohľadne mimosúdneho urovnania predmetného sporu, bola žalobkyňi opätovne ponúknutá možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru k žalovanému, a to v najbližší pracovný deň, nasledujúci po dni späťvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, podanej voči žalovanému. Tak isto ako predchádzajúce ponuky zo strany žalovaného, ani táto nebola zo strany žalobkyne akceptovaná. K uvedenému bola

konajúcemu súdu predložená emailová komunikácia zo dňa 08.06.2017 až 20.09.2017. Navyše na osobnom stretnutí právnych zástupcov sporových strán ohľadom mimosúdneho urovnania tohto sporu sám právny zástupca žalobkyne požadoval od žalovaného, aby bola výpoveď daná žalovaným žalobkyni zmenená k októbru 2015, kým žalobkyňa nenastúpila do zamestnania k inému zamestnávateľovi, a to z dôvodu, že si vyčerpala nárok na dávku v nezamestnanosti. Okresný súd pri svojom rozhodovaní k obsahu vyššie uvedenej komunikácie sporových strán, resp. ich právnych zástupcov ohľadom mimosúdneho urovnania predmetného sporu však postupoval arbitrárne, keď do odôvodnenia svojho rozhodnutia bez ďalšieho vysvetlenia prebral odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019, (a to jeho bod 38.). Odvolací súd v ňom konštatoval, že pokiaľ žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával a žalovaný nebol ochotný ju zamestnať, resp. opätovné prijatie žalobkyne do zamestnania podmieňoval späťvzatím žaloby o určenie neplatnosti výpovede, ktoré je predmetom tohto sporu, je zrejmé, že neumožnil žalobkyni ako svojmu zamestnancovi výkon práce v súlade s pracovnou zmluvou. Žalovaný preto nemôže vyčítať žalobkyni, že nezobrala žalobu v tejto veci späť. Predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je totiž rozhodnutie súdu o neplatnosti tohto skončenia pracovného pomeru. Ak žalovaný v rámci komunikácie so žalobkyňou prostredníctvom právneho zástupcu ponúkal žalobkyni možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru najbližší pracovný deň nasledujúci po dni späťvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v prejednávanej veci, je zrejmé, že sa týmto spôsobom snažil vyhnúť uspokojeniu nárokov žalobkyne, ktoré jej vznikli v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Je teda logické, že takáto ponuka žalovaného nemohla byť žalobkyňou akceptovaná. Žalobkyňa po tom, ako jej žalovaný dal výpoveď listom zo dňa 13.11.2014, listom zo dňa 24.02.2015 oznámila svojmu zamestnávateľovi, že predmetnú výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaný však listom zo dňa 26.02.2015 žalobkyni oznámil, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer končí dňom 28.02.2015. V danom prípade sa teda jedná len o účelovú obranu žalovaného v spore. Zo žiadneho z dôkazov vykonaných v konaní totiž nevyplýva, že by žalobkyňa nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Žalovaný ďalej tvrdil, že cieľom návrhu mimosúdneho riešenia daného sporu zo strany žalovaného nebolo totiž špekulatívne vyhnúť sa uspokojeniu nárokov žalobkyne. S návrhom na mimosúdne riešenie veci predloženým zo strany právneho zástupcu žalobkyne nebolo v danom čase možné súhlasiť, keďže jeho súčasťou bolo odvolanie výpovede danej žalobkyni listom zo dňa 13.11.2014. Zo strany žalovaného však nebolo možné pristúpiť k odvolaniu výpovede danej žalovaným žalobkyni, keďže v danom čase už výpovedná doba uplynula, pričom k odvolaniu výpovede môže dôjsť do skončenia výpovednej doby, ak s tým druhý účastník súhlasí. V danej súvislosti odvolateľ poukázal i na stanovisko Okresného súdu v Žiline, ktorý v zápisnici o pojednávaní zo dňa 05.12.2017 konštatoval „pokiaľ tak súd vychádza z mimosúdnej komunikácie medzi stranami sporu, tak ako ju predložil žalovaný včerajším dňom súdu, z toho vyplýva jednoznačne vôľa žalobkyne na tom, aby bol jej pracovný pomer u žalovaného riadne ukončený, pričom jej bola vyplatená náhrada mzdy za obdobie od 01.03.2015 do 31.10.2015, ako sa to uvádza v správe právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 20.06.2017, ako je táto v spise na č.l. 128. Súd má tak za to, že žalobkyňa týmto spôsobom vyjadrila vôľu, že nemá záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru“. Práve táto komunikácia preukazuje vôľu žalobkyne nepokračovať v pracovnom pomere so žalovaným, čo bolo prehliadané nielen v rozsudku Okresného súdu Ružomberok, ale aj v konaní o neplatnosť výpovede vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 i Krajského súdu v Žiline pod sp.zn. 6CoPr/6/2018. Postup súdov obidvoch inštancií v konaní o neplatnosť výpovede, ktoré skonštatovali účelovú obranu žalovaného, ktorý v označenom konaní žiadal vypočúť žalobkyňu k otázke jej trvania na tom, aby ju žalovaný ako zamestnávateľ ďalej zamestnával, no konajúci súd rozhodol dôkaz výsluchom žalobkyne nevykonať, keďže mal za jednoznačne preukázané z vyššie uvedenej emailovej komunikácie, že vôľou žalobkyne bolo práve skončenie jej pracovného pomeru so žalovaným. Navyše žalobkyňa po oznámení o trvaní na ďalšom zamestnávaní žalovanému zo dňa 24.02.2015, za ktorými nasledovali udalosti a emailová komunikácia špecifikované vyššie, nijakým spôsobom nepreukázala, že by v čase vyhlásenia rozhodnutia v konaní o neplatnosť výpovede trvala na jej ďalšom zamestnávaní zo strany žalovaného ako zamestnávateľa.

25. Napokon odvolateľ nesúhlasil ani so závermi prvoinštančného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný nerozporoval výšku nároku uplatneného zo strany žalobkyne, keďže počas celého konania nenamietal celkovo jej nárok na náhradu mzdy s príslušenstvom vo svojej podstate. Ak žalobkyňa odkazuje na ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, naproti tomu s týmto žalovaný nesúhlasí a poukázal na ust. § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce, ktoré malo byť podľa jeho názoru aplikované aj pri rozhodovaní prejednávanej veci. Rozsah náhrady mzdy, ktorá prináleží

zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru, je závislý od toho, či zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Ak aj žalobkyňa trvala na jej ďalšom zamestnávaní v čase podania žaloby, v priebehu konania bol žalobkyni doručený návrh na mimosúdne urovanie predmetného sporu, v ktorom jej bola opätovne ponúknutá možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru k žalovanému, a to v najbližší pracovný deň, nasledujúci po dni späťvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podanej voči žalovanému. Ustanovenie § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce zakladá právnu fikciu skončenia pracovného pomeru, pričom je v tomto zmysle ustanovenia rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda okolnosť, či v tomto čase zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. V takom prípade, ak súd v konaní o určenie neplatnosti pracovného pomeru stanoví, že zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, pracovný pomer neskončí na základe neplatného zrušovacieho prejavu, ale v dôsledku zákonom stanovenej nevyvrátiteľnej domnienky sa pracovný pomer skončí dohodou uplynutím výpovednej doby. S týmito argumentmi, opakovane predkladajúcimi žalovaným konajúcemu súdu, sa však súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Vo vzťahu k tvrdeniu okresného súdu o nesporovaní výšky nároku uplatneného zo strany žalobkyne, odvolateľ namietal, že sa jedná o arbitrálne konštatovanie, ktoré zjavne dostatočným spôsobom neodôvodňuje závery konajúceho súdu v jeho rozhodnutí a ani mu nepredchádza žiadna racionálna úvaha, na základe ktorej by konajúci súd k takémuto záveru dospel. Ďalej odvolateľ poukázal na článok 2 Zákonníka práce a uviedol, že v rámci konania o neplatnosť výpovede už dával do pozornosti súdu skutočnosť, že počas trvania pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným bola žalobkyňa problémovým zamestnancom, a to i napriek skutočnosti, že žalovaný ako zamestnávateľ sa jej snažil vyjsť v ústrety a vyhovieť jej individuálnym požiadavkám. Táto skutočnosť vyplynula aj z výsluchu svedkyne Y. B. na pojednávaní v konaní o neplatnosť výpovede dňa 20.10.2017, ktorá uviedla, že „žalobkyňa bola asi jedinou zamestnankyňou, ktorá mala udelenú výnimku, že nemusí pracovať na poobedňajšej smene, a to z dôvodu starostlivosti o dieťa. Taktiež žalobkyňa mala viacero porušení pracovnej disciplíny ohľadom nedodržiavania predpísaného pracovného oblečenia. Zároveň žalobkyňa odmietala vykonávať niektoré vyhlásené nadčasy, pričom takými vyhlásenými nadčasmi sú situácie, keď sa pracuje na piatich linkách, avšak pre naplnenie objednávok je potrebné, aby zamestnanci pracovali určité nadčasy, napr. dvakrát v týždni o dve hodiny nadčas viac, avšak pri niektorých takýchto vyhlásených nadčasoch v týždni žalobkyňa neprišla. Napokon to bolo aj na základe odporúčania hlavných majstrov“. Rovnako na uvedenom pojednávaní aj svedkyňa K. P. na otázku: „Môžete priblížiť kritériá, ktoré boli použité v prípade žalobkyne a na základe týchto bolo rozhodnuté o jej prepustení?“, uviedla: „V danom prípade to bola neochota pracovať nadčasy, pričom žalobkyni bol udelený aj vytkací list o opustení pracoviska počas pracovnej doby, rovnako aj ohľadom nenosenia predpísaných pracovných prostriedkov. Tieto skutočnosti boli tiež jeden z dôvodov prepustenia žalobkyne. Rovnako išlo aj o výnimku žalobkyne v práci, na základe ktorej nemusela pracovať poobedné smeny. Odvolateľ ďalej poukázal aj na upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 29.11.2012, v dôsledku nedodržania pravidiel predpísaného pracovného oblečenia, ako aj upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 14.03.2013, rovnako v dôsledku nedodržania pravidiel predpísaného pracovného oblečenia a upozornení na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 15.07.2014 vzhľadom na opustenie pracoviska, ktoré boli zo strany žalovaného Okresnému súdu Žilina predložené v konaní o neplatnosť výpovede. Žalovaný v spore preukázal, že počas konania ponúkal žalobkyni opakovane návrat do pracovného pomeru za pôvodných podmienok, ktoré mala pred jeho skončením, čo však žalobkyňa preukázateľne nedôvodne odmietla a dožadovala sa naďalej určenia, že skončenie jej pracovného pomeru je neplatné a následne aj náhrady mzdy. Takéto konanie žalobkyne označil žalovaný za popísaných okolností za flagrantné zneužitie práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a minimálne z tohto dôvodu mohol súd prvej inštancie jej žalobu zamietnuť. S poukazom na vyššie uvedené okolnosti mal odvolateľ za to, že v tomto konaní vzhľadom na všetky okolnosti nemôže súd žalobkyni priznať nárok na právnu ochranu pre rozpor uplatňovaného práva s dobrými mravmi a s princípom zákazu zneužitia práva. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/178/2008 zo dňa 31.10.2010.

26. Napokon odvolateľ nesúhlasil s rozhodnutím okresného súdu, ktorý zamietol jeho návrh na prerušenie konania vo veci Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 2Cpr/5/2018 do skončenia konania o dovolaní vo vzťahu k vyššie uvedenému konaniu o neplatnosť výpovede. Dňa 31.07.2019 totiž podal odvolateľ dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019. Zdôraznil, že rozhodnutie súdu o určenie neplatnosti výpovede je právnym základom pre posúdenie nároku žalobkyne na náhradu mzdy v tomto konaní, keďže túto si nárokuje žalobkyňa práve z dôvodu neplatne skončeného pracovného pomeru. Dal pritom do pozornosti i to, že Okresný súd Žilina v konaní

o neplatnosť výpovede rozhodnutím nevykonať dôkaz výsluchom žalobkyne vo vzťahu k jej trvaní na ďalšom zamestnávaní zo strany žalovaného ako zamestnávateľa, nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom táto skutočnosť mohla podstatným spôsobom ovplyvniť nielen rozhodnutie konajúceho súdu v konaní o neplatnosť výpovede, ale aj v tomto konaní o náhradu mzdy s príslušenstvom.

27. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

28. Odvolanie žalovaného označila za nedôvodné, keďže podľa jej názoru okresný súd predmetnú vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že výpoveď, ktorá bola žalobkyni daná zo strany žalovaného, je neplatná, pričom žalovaný výšku uplatnenej náhrady mzdy nerozporoval. V dôsledku toho okresný súd priznal žalobkyni náhradu mzdy v uplatnenej výške. Žalovaný vo svojom odvolaní opakovane poukazuje na špekulatívnosť žalobkyne a jej neochotu pokračovať v pracovnom pomere. Toto tvrdenie odvodzuje len z toho, že žalobkyňa mala byť ním oslovená, aby sa vrátila do zamestnania a že takúto ponuku odmietla. Uvedené má vyplývať zo svedeckých výpovedí pani Y. B. a pani K. P., ktoré boli vypočuté ako svedkyne v konaní pred Okresným súdom Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 o určenie neplatnosti výpovede. Všetky tieto tvrdenia žalovaného žalobkyňa označila za nepravdivé, keďže ide len o jeho špekulácie a úvahy. Od času, keď bola žalobkyni doručená predmetná výpoveď, ako aj počas celého konania pred súdom prvej inštancie v konaní o neplatnosť výpovede, sa žalobkyňa ani raz nevyjadřila, že by nebola ochotná u žalovaného pracovať. To, že mala byť žalovaným oslovená, aby sa vrátila do zamestnania, je lož. Svedkyne Y. B. a K. P. uvádzali, že žalobkyňu za týmto účelom nekontaktovali a že mala byť kontaktovaná ich kolegyňou, ktorá už u žalovaného nepracuje. Už z uvedeného je zrejmé, že ide len o tvrdenia z počutia. Keby žalovaný chcel, mal predvolať zamestnankyňu, ktorá mala žalobkyňu údajne kontaktovať, ktorá by to potvrdila sama pred súdom. Žalovaný vo svojom opravnom prostriedku uvádza, že k oslovovaniu zamestnancov malo dôjsť už v decembri 2014. Toto jeho tvrdenie je však v rozpore s výpoveďou svedkyne Y. B., ktorá na 6. strane zápisnice o pojednávaní zo dňa 20.10.2017 pred Okresným súdom Žilina vo veci sp.zn. 6Cpr/2/2015 uviedla „ďalej by som chcela uviesť, že vo februári prišli kórejskí manažéri a povedali, že objednávky budú potvrdené, že ľudia, ktorí boli vo výpovednej dobe majú byť oslovení, či môžu nastúpiť“. Vo vzťahu k osloveniu žalobkyne na návrat do práce uvedená svedkyňa na 7. strane predmetnej zápisnice uviedla „ja by som to chcela upresniť, že vo februári 2015 žalobkyni bolo ponúknuté v rámci plynutia výpovednej doby zrušenie výpovede. Ako som už uviedla... . Následne pokiaľ ide o druhý prípad, v lete sa obvolávalo bývalých zamestnancov s ponukou návratu,...“. Tvrdenia žalovaného v jeho odvolaní sú tak v rozpore s tvrdeniami svedkyne Y. B.. Je tak zrejmé, že akékoľvek tvrdenia žalovaného o tom, že žalobkyňa mala byť oslovená s ponukou návratu do práce, sú nepravdivé a zavádzajúce, v snahe vyhnúť sa plneniu zákonných nárokov. Bez ohľadu na uvedené, keby žalovaný chcel, aby sa žalobkyňa vrátila do práce, nič mu nebránilo, aby svoju výpoveď zobral späť. To však žalovaný neučinil. Pre žalobkyňu je zarážajúce, že žalovaný opakovane tvrdí, že žalobkyňa bola oslovená, aby sa vrátila, keďže on sám na jej list zo dňa 24.02.2015, (v ktorom mu žalobkyňa oznámila, že predmetnú výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní), jej listom zo dňa 26.02.2015 oznámil, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer skončí 28.02.2015. Tvrdenia žalovaného o neochote žalobkyne pokračovať v pracovnom pomere sú teda len špekulácie a ničím nepodložené úvahy. Žalobkyňa sa počas celého konania pred súdom prvej inštancie ani raz nevyjadřila, že by nebola ochotná u žalovaného pracovať. Takéto vyjadrenie neprezentovala ani pred Okresným súdom Žilina v konaní pod sp.zn. 6Cpr/2/2015. Pokiaľ žalovaný pred súdom prvej inštancie poukazoval na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 05.12.2017, jedná sa o tvrdenia vytrhnuté z kontextu, z ktorých však žiadnym spôsobom nevyplýva, že by žalobkyňa prejavila neochotu u neho pracovať. Naopak, z predmetnej zápisnice na str. 4. vyplýva, že právny zástupca žalobkyne k návrhu na mimosúdne riešenie sporu uviedol, že „Pod touto podmienkou zoberie aj žalobkyňa by zobrala žalobu späť, aby mohla nastúpiť“. Súčasne zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.05.2017 pred Okresným súdom Žilina vo veci sp.zn. 6Cpr/2/2015 na str. 3. právny zástupca žalobkyne uviedol, že „Čo sa týka tohto korektného návrhu, žalobkyňa by bola ochotná sa dohodnúť, avšak za podmienky, že žalovaný by zobral späť svoju výpoveď a v takomto prípade by nastúpila do zamestnania“. Z uvedeného vyplýva, že keď žalovaný podmieňoval zamestnanie žalobkyne jej späťvzatím žaloby v spore o určenie neplatnosti výpovede, žalobkyňa už do počiatku tvrdila, že do práce nastúpi a zoberie žalobu späť, ak

žalovaný zoberie späť výpoveď, ktorej platnosť bola predmetom sporu. Takýto postup však žalovaný neakceptoval. Žalovaný tiež odmietol mimosúdne vyriešenie sporu uzatvorením dohody o sporných nárokoch. Tvrdenia žalovaného o ochote zamestnať žalobkyňu sú teda zavádzajúce. To potvrdzuje aj fakt, že žalovaný v spore tvrdil, že žalobkyňa mala byť oslovená na návrat do práce, no na jej list zo dňa 24.02.2015, (v ktorom žalobkyňa žalovanému oznámila, že predmetnú výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní), jej listom zo dňa 26.02.2015 oznámil, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer sa končí dňom 28.02.2015. Uvedené potvrdil aj Krajský súd v Žiline v odôvodnení svojho rozsudku sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019 v bode 38., v ktorom jasne a zrozumiteľne uvedené tvrdenia žalovaného vyvrátil a dospel k záveru, že ide len o účelovú obranu žalovaného a že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by žalobkyňa nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Je teda zrejmé, že k žiadnej fikcii skončenia pracovného pomeru žalobkyne nemohlo dôjsť tak, ako to účelovo tvrdí žalovaný. Nárok žalobkyne vychádza z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaný doručil žalobkyňu výpoveď dňa 13.11.2014, preto od 01.12.2014 jej začala plynúť trojmesačná výpovedná lehota, ktorá uplynula dňa 28.02.2015. Listom zo dňa 24.02.2015, ktorý bol žalovanému doručený dňa 26.02.2015, žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, preto v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce jej vznikol nárok na náhradu mzdy od 01.03.2015 do 28.02.2016 v sume jej priemerného zárobku vo výške 9.076,80 Eur, nakoľko jej priemerný mesačný zárobok za štvrtý štvrťrok 2014 predstavuje sumu 756,40 Eur brutto mesačne. Žalovaný v priebehu tohto sporu výšku uplatnenej náhrady mzdy nerozporoval, a preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že výška uplatnenej náhrady mzdy nebola medzi stranami sporná. Napokon súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol i návrh žalovaného na opätovné prerušenie konania ako nedôvodné. Žalovaný podal voči rozsudku odvolacieho súdu v konaní o neplatnosť výpovede dovolanie, ktoré však podľa názoru žalobkyne je neprípustné. Súčasne podanie odvolania samo o sebe nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže tento mimoriadny opravný prostriedok nemá suspenzívny účinok. Podanie dovolania nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť ním napádaného rozhodnutia. Podľa názoru žalobkyne v danom prípade išlo len o účelové konanie žalovaného v úmysle zdržovať a naťahovať čas.

29. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zotrval na svojom odvolacom návrhu. Súčasne uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu, ktoré sú vytrhnuté z kontextu. Zároveň zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú vo svojom opravnom prostriedku.

30. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike zotrvala na svojej argumentácii prezentovanej vo vyjadrení k odvolaniu.

31. Zdôraznila, že žalovaný vo svojej odvolacej replike žiadnymi relevantnými argumentmi nespochybňuje podstatné dôvody, pre ktoré jej súd priznal náhradu mzdy v uplatnenej výške. Tvrdenia žalovaného označila len za opakujúce sa zavádzanie a prekrúcanie v tomto konaní irelevantných skutočností. Žalobkyňa opätovne poukázala na svoju argumentáciu prezentovanú vo vyjadrení k odvolaniu. Tvrdenia žalovaného o jej nechote pokračovať v pracovnom pomere, resp. tvrdenia o jej oslovení s ponukou nástupu do práce, označila za nepravdivé, ktoré žalovaný uvádza len v snahe vyhnúť sa plneniu jej zákonného nároku.

32. Ďalšie podania strán sporu neboli v tomto štádiu konania produkované.

33. Krajský súd ako, súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

34. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Krajský súd poukazuje

na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

35. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobkyne vyhovel a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov.

37. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

38. Primárne odvolací súd uvádza, že otázka neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobkyni listom zo dňa 13.11.2014, bola už právoplatne vyriešená. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019 totiž potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 6Cpr/2/2015-149 zo dňa 05.12.2017. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 31.05.2019.

39. Zároveň je potrebné uviesť, že o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019 už Najvyšší súd SR rozhodol uznesením sp.zn. 7Cdo/250/2019 zo dňa 30.03.2020, ktorý jeho dovolanie odmietol a zároveň priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Z uvedeného vyplýva, že základ nároku žalobkyne na náhradu mzdy je daný.

40. Bez právneho významu k prejednávanej veci je i argumentácia odvolateľa, ktorý nehodnotil žalobkyňu ako svoju zamestnankyňu pozitívne, a naopak tvrdil, že žalobkyňa, (na rozdiel od iných jeho zamestnancov), nemusela z dôvodu starostlivosti o dieťa pracovať na poobedňajšej zmene a nebola ochotná tiež pracovať nadčasy. Ani existencia vytykáacieho listu žalovaného adresovaného žalobkyni, či jeho upozornenia na viaceré porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne nemôžu nič zmeniť na záveroch prvoinštančného, či odvolacieho súdu. Vyššie uvedené skutočnosti totiž neboli v súdnej veci dôvodom, pre ktorý žalovaný skončil so žalobkyňou pracovný pomer. V tomto spore je relevantný len dôvod, ktorý žalovaný (zamestnávateľ) uviedol vo výpovedi danej žalobkyni (zamestnancovi) v liste zo dňa 13.11.2014.

Akékoľvek ďalšie dokazovanie je preto v tomto spore nadbytočné.

41. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď mal pracovný pomer skončiť (§ 77 Zákonníka práce). Len riadne a včasné uplatnenie takéhoto nároku je podmienkou toho, aby si zamestnanec mohol voči svojmu zamestnávateľovi uplatniť nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru. V takom prípade je náhrada mzdy dôsledkom nesplnenia povinností zamestnávateľa, ktorý je povinný prideľovať zamestnancovi, trvajúcemu na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Priznanie tejto náhrady závisí od možnosti a ochoty zamestnanca vykonávať prácu. Žalobkyňa po tom, ako jej žalovaný dal výpoveď listom zo dňa 13.11.2014, listom zo dňa 24.02.2015 oznámila svojmu zamestnávateľovi, že predmetnú výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnávaní. Na tento list reagoval žalovaný listom zo dňa 26.02.2015, v ktorom oznámil žalobkyni, že výpoveď považuje za platnú a jej pracovný pomer končí dňom 28.02.2015.

42. Pokiaľ žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával a žalovaný nebol ochotný ju zamestnať, resp. opätovné prijatie žalobkyne do zamestnania podmieňoval späťvzatím

žaloby o určenie neplatnosti výpovede, ktoré je predmetom tohto sporu, je zrejmé, že neumožnil žalobkyni ako svojmu zamestnancovi výkon práce v súlade s pracovnou zmluvou. Pracovný pomer žalobkyne u žalovaného preto neskončil k poslednému dňu výpovednej lehoty, t.j. k 28.02.2015, ako to v rámci svojej obrany v spore nesprávne tvrdil žalovaný, ale tento naďalej trval. Žalovanému preto vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov uplatnených žalobou. Zamestnávateľ (žalovaný) totiž skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec (žalobkyňa) naďalej trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, a ani sa so zamestnávateľom nedohodol písomne inak. V súdnej veci preto aplikácia ust. § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce neprichádza do úvahy.

43. Žalovaný preto nemôže vyčítať žalobkyni, že v spore vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 nezobrala svoju žalobu o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru späť. V označenom spore súd totiž riešil základ nároku, ktorý je predmetom aktuálneho sporového konania vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2Cpr/5/2018 o náhradu mzdy zamestnanca (žalobkyne) pri neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa (žalovaného). Ak teda žalovaný v rámci komunikácie so žalobkyňou prostredníctvom právneho zástupcu ponúkal žalobkyni možnosť nástupu do trvalého pracovného pomeru najbližší pracovný deň nasledujúci po dni späťvzatia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v prejednávanej veci, je zrejmé, že sa týmto spôsobom snažil vyhnúť uspokojeniu nárokov žalobkyne, ktoré jej vznikli v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Je teda logické, že takáto ponuka žalovaného nemohla byť žalobkyňou akceptovaná. Na uvedenom závere nič nemení ani uplynutie výpovednej lehoty tvrdenej žalovaným. Žalovaný mohol na základe dohody o sporných nárokoch uspokojiť mzdový nárok žalobkyne z neplatného skončenia pracovného pomeru a mal tiež možnosť uzatvoriť s ňou novú pracovnú zmluvu. Na základe uvedeného odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že zo žiadneho z dôkazov vykonaných v priebehu tohto konania, nevyplýva, že by žalobkyňa nemala záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného. Tomuto záveru nasvedčuje aj to, žalobkyňa sa v zákonom stanovenej lehote žalobou podanou na Okresnom súde Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cpr/2/2015 domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorú jej dal žalovaný listom zo dňa 13.11.2014 a v tomto konaní riadne pokračovala až do právoplatného skončenia sporu. Tvrdenia žalovaného o nezáujme žalobkyne na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru sú preto len jeho účelovou obranou v spore.

44. Na uvedenom závere odvolacieho súdu nič nemení ani návrh dohody o sporných nárokoch, ktorú však účastníci pracovnoprávneho vzťahu neuzatvorili. Účelom dohody o v sporných nárokoch je upraviť sporné práva medzi zamestnávateľom a zamestnancom, odstrániť pochybnosti a nezhody o vzájomných právach a povinnostiach medzi nimi a vyriešiť vec mimosúdnou cestou. Predpokladá sa, že účastníci si dohodnú aj osoby a miesto uspokojenia nárokov. Účastníci môžu upraviť nároky medzi nimi sporné dohodou, ktorá sa musí urobiť písomne, inak je neplatná. Je zrejmé, že návrh žalobkyne dohody o sporných nárokoch v navrhovanom znení nebol žalovaným akceptovaný. Rozhodne však tento návrh dohody nemožno považovať za vzdanie sa nejakých nárokov vyplývajúcich žalobkyni z pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným, ani ho vykladať v tom zmysle, že žalobkyňa v ňom prejavil vôľu, že nemá záujem na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru u žalovaného.

45. Zároveň je nutné zdôrazniť, že predmetom tohto sporu nie sú pracovnoprávne vzťahy žalovaného a jeho ďalších zamestnancov, ale individuálne okolnosti prejednávaného prípadu, a to nárok žalobkyne vyplývajúci z neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaný môže byť len rád, že ním označení zamestnanci nepostupovali pri ochrane svojich práv rovnako dôsledne ako žalobkyňa. Z uvedených dôvodov by ďalšie dokazovanie vo veci, týkajúce sa pracovnoprávných vzťahov žalovaného a jeho iných zamestnancov, bolo nadbytočné. Z obsahu spisu v prejednávanej veci jednoznačne vyplýva, že obrana žalobcu v tomto spore spočívala spochybňovaní základu nároku žalobkyne uplatneného žalobou. Tvrdil tiež, že pracovný pomer žalobkyne skončil spôsobom predpokladaným v ust. § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce.

46. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri svojom rozhodovaní v aktuálne prejednávanom spore vychádzal z právoplatného rozsudku Okresného súdu v Žiline vedeného č.k. 6Cpr/2/2015-149 zo dňa 05.12.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoPr/6/2018 zo dňa 27.02.2019 o určení neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalobkyni listom žalovaného zo dňa 13.11.2014 a nezaoberal sa už identickou argumentáciou žalovaného opakovane predostieranou konajúcemu súdu v rámci svojej obrany. Okresný súd preto postupoval správne, keď vychádzal so skutkových a právnych

záverov súdov obidvoch inšancií a na ich podklade ustálil základ nároku uplatneného žalobou, popísaný v bode 23. odôvodnenia jeho rozhodnutia.

47. V aktuálne prejednávanom spore sa žalobkyňa žalobou domáha voči žalovanému náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov, t.j. za obdobie od 01.03.2015 až do 29.02.2016 vo výške 9.076,80 Eur brutto, z ktorý jej vznikol ako nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, ktorú jej dal žalovaný. Žalobkyňa s poukazom na ust. § 134 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce (citovaných v napadnutom rozhodnutí) pri výpočte náhrady mzdy vychádzala z jej priemerného zárobku, ktorý dosiahla za štvrtý štvrtrok roku 2014 a tento predstavoval sumu 756,40 Eur brutto mesačne, ktorý žalovaný v priebehu konania nerozporoval. Zároveň si uplatnila aj zákonné úroky z omeškania.

48. Nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobkyňi je neplatná a pracovný pomer podľa tejto výpovede sa mal skončiť dňa 28.02.2015, pričom žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu mzdy od prvého dňa po uplynutí výpovednej doby, teda od 01.03.2015 až do 29.02.2016, teda za obdobie 12 mesiacov, nemožno považovať nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní za rozporný s dobrými mravmi. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaný uplatnenú výšku náhrady mzdy v konaní ani spôsob jej výpočtu nerozporoval, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď dospel k záveru, že výška náhrady mzdy nie je medzi sporovými stranami sporná (§ 151 ods. 1 CSP). Postup, keď okresný súd priznal žalobkyňi náhradu mzdy vo výške 9.076,80 Eur brutto (12 mesiacov x 756,40 Eur). Suma 756,40 Eur bola vypočítaná v súlade s ust. § 134 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce a táto predstavovala priemerný mesačný zárobok žalobkyne zistený za rozhodujúce obdobie (štvrtý štvrtrok 2014).

49. Vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky zo žalovanej istiny, t.j. zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 11.03.2016 až do zaplatenia, žalovaný neprodukoval žiadnu odvolaciu argumentáciu. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pri posudzovaní dôvodnosti nároku zamestnanca na úroky z omeškania zo žalovanej sumy vychádzal konajúci súd zo správneho právneho názoru, ktorý už dlhodobo ustálila súdna prax a právnych predpisov citovaných v napadnutom rozhodnutí. Tomu nasvedčuje ustálená súdna judikatúra najvyšších súdnych autorít (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 76/2011, sp. zn. 5MCdo 8/2012, sp. zn. 7 Cdo 370/2015, a tiež uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 9. októbra 2013 sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017).

50. Zároveň vo vzťahu k druhej vete výroku napadnutého rozsudku odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 21/00, v ktorom ústavný súd jednoznačne konštatoval, že dovolacie konanie nie je zákonnou prekážkou postupu konania taxatívne vymedzenou v § 107 až § 111 O.s.p., (aktuálne § 161 CSP - poznámka odvolacieho súdu), a preto všeobecný súd nemôže nekonať a nerozhodovať vo veci len z dôvodu, že v súvisiacom spore je začaté dovolacie konanie, a to ani na základe ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., (aktuálne § 162 ods. 1 CSP - poznámka odvolacieho súdu), pod ktorého nemožno subsumovať mimoriadny opravný prostriedok, na základe ktorého sa začína dovolacie konanie (m.m. I.ÚS 3/00). Tieto závery platia i za účinnosti Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie okresného súdu je tak vecne správne. Navyiac, ako už konštatoval odvolací súd vyššie, v čase jeho rozhodovania v aktuálne prejednávanej veci bolo právoplatne skončené i dovolacie konanie vo veci Okresného súdu Žilina pod sp.zn. 6Cpr/2/2015 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/6/2018 z 27.02.2019, keď Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 7Cdo/250/2019 zo dňa 30.03.2020 dovolanie žalovaného odmietol.

51. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

52. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným v jeho opravnom prostriedku, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok okresného súdu vo vete prvej (t.j. vo veci

samej) a tiež vo vete tretej (o zamietnutí návrhu žalobcu ako vecne správny potvrdil.

na opätovné prerušenie konania)

53. Žalovaný síce odvolaním výslovne napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s ním tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru) a ním navrhovanou zmenou napadnutého rozhodnutia. Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti (veta prvá výroku) zakladá správnosť, s prihliadnutím na viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania (veta druhá výroku), ktorý plne zodpovedá zákonným ustanoveniam v ňom citovaným. Je nepochybné, že žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, podľa § 255 ods. 1 CSP prináleží nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal, a to v rozsahu 100 %. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil i v závislom výroku o trovách konania (veta tretia výroku).

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, nakoľko žalobkyňa mala v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní, počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

56. Zároveň odvolací súd konštatuje, že označenie žalobkyne, žalovaného aj ich zástupcov v záhlaví napadnutého rozhodnutia nie je správne, keďže u žalobkyne absentuje údaj o jej štátnej príslušnosti a u žalovaného a právnych zástupcov oboch strán sporu absentuje údaj o ich IČO a správne označenie obchodného v mena právneho zástupcu žalobkyne v súlade s jeho zápisom v obchodnom registri (veľkosť písma slov). Odstránenie týchto zrejmych nesprávností preto odvolací súd v súlade s článkom 4 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku s použitím § 224 CSP nariadil konajúcemu súdu odstrániť vydaním opravného uznesenia.

57. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).